

Maria Girona

Contemporània de si mateixa

14.09.2023 — 14.01.2024

El centenari del seu naixement és un bon pretext per acostar-nos de nou al món de Maria Girona (Barcelona, 1923-2015) i comprovar com manté, intacta, la seva capacitat de seducció. Si bé ella s'ha definit sovint com “una noucentista actualitzada”, resulta evident que és durant els seus anys de París (1950-1954) quan cristal·litza la seva concepció del fet plàstic, des del cromatisme modulats de certes tradicions postimpressionistes fins a

l'ordenació espacial d'una figuració postcubista. Un món plàsticament autònom, líric, però no literari; figuratiu, però no realista; ingenu, però no innocent; sensitiu, però alhora mental.

Així doncs, en cadascuna de les seves obres –olis i collages–, el motiu és alliberat de la seva funció representativa per confegir només una trama de signes sensibles en què línia i color perden el seu caràcter decoratiu, interactuen a través dels seus valors plàstics i esdevenen l'argument principal de l'obra. A primer cop d'ull semblaria, això no obstant, que Maria Girona treballa amb un ventall de motius força limitat –vistes urbanes de les seves ciutats preferides, paisatges de Cadaqués i Calaceit, escenes

d'interiors i bodegons–, tot i que és justament aquesta persistència el que ens mostra que, per a ella, no eren sinó pretextos per extreure'n una forma o altra de visió, de revelació. Podríem qualificar-la d'antimoderna en el sentit d'Antoine Compagnon –“els moderns a contracor, els qui avancen mirant de reüll el retrovisor”–, si bé preferim dir que Maria Girona va ser plenament contemporània de si mateixa: és a dir, en les seves obres va assolir un encaix entre estímul visual i reacció plàstica del tot inconfusible i personal.

Victoria Combalía i Àlex Susanna,
comissaris de l'exposició

Àmbits

LES CIUTATS DEL DESIG

Barcelona, París, Venècia
i Nova York

PAISATGES DE L'ÀNIMA

Cadaqués i Calaceit

EL REGNE DE LES COSES

Flors, fruita i arabescos

COLLAGES

Joc i experiment

“La meva pintura respon a una emoció intensa davant un paisatge o un objecte, i miro d’intensificar-la, de traduir-la en pintura, tot passant sempre pel cap per tal de canalitzar-la i de compondre el quadre per dotar-lo de ritme.”*

(En relació amb l'àmbit PAISATGES DE L'ÀNIMA)

“Per família i per època, la meva ascendència és sens dubte noucentista [...] La meva formació es va consolidar essencialment als museus francesos i a través de l’assistència a les acadèmies de dibuix del natural com la Grande Chaumière.”

(En relació amb l'àmbit
LES CIUTATS DEL DESIG)

“La meva pintura és molt emotiva i dins de la seva senzillesa aparent és força complicada. Cerco una simplicitat de forma, però que tingui una clara riquesa emocional.”

(En relació amb l'àmbit
EL REGNE DE LES COSES)

“La tècnica del collage és molt creativa: combinar els papers amb el traç del dibuix, de la pintura, m'atreia molt. En vaig fer molts.”

(En relació amb l'àmbit COLLAGES)

“L’ experiència d’ EINA va ser molt interessant, fins i tot com a debat entre tradicions. El ressò de la Bauhaus com a alliberament de la normativa artística i la tradició com a disciplina per aprendre a mirar.”

(En relació a les vitrines documentals)

* Totes les cites són de Maria Girona i procedeixen del catàleg *Ràfols Casamada. Espacios de luz*. Madrid: Museo de la Moneda, 2008. Entrevista feta per Albert Mercadé i Christian Barranco.

#MariaGironaFVC

#AnyRafolsCasamadaMariaGirona

 @vilacasas

 @espaisvolart

 @fundacio.vila.casas

FUNDACIÓ
VILA CASAS

ESPAIS
VòlART
BARCELONA